

НА ПОКЛОНЕНИЕ

Бѣхме по на 14 години хлапета. Настъпи лѣтната училищна ваканция, и ние се запалихме като кибритени клечки: ще вървимъ! И защото нѣмахме бащи да ни спържатъ ушитѣ, една заранъ моята сестра — малко оплашена — даде ми благословията си и — потеглихме. . . Ще обходимъ България: да я видимъ, да я опознаемъ! Нима само отъ книгитѣ ще знаемъ за нея?

Тогавъ нѣмаше още екскурзии, нѣмаше излѣтници и нищо не се знаеше за туризмъ. България току-що бѣше освободена отъ турското владичество и никой отъ насъ не я познаваше: нито учители, нито ученици. А четѣхме вече за Преславъ и Търново, за Розовата долина и за Шипка. . . О, ние ще ги видимъ сега, ще ги видимъ!

Бѣхме само двама — моятъ другаръ Стоянъ Петровъ Топузовъ и азъ. Маршрутътъ си начертахме още презъ зимата. Ще потеглимъ отъ Варна право на югъ! Най-напредъ ще прекосимъ Стара-планина, и хопъ на Бургасъ! После презъ Айтосъ и Карнобатъ — хайде и въ Сливенъ

Въ Сливенъ! Градътъ на Хаджи Димитра и на Панайотъ Хитова! Мене ми се взе умътъ и викнахъ:

— Четохъ въ една книга, Стояне, че въ Италия думали: вижъ Венеция, та тогавъ умри. Пъкъ азъ ти казвамъ: вижъ Сливенъ, че тогавъ умри!

Безобразенъ Стоянъ! Ухили се нахално и цврѣцна презъ зъби. Безсраменъ човѣкъ! А да знаете само какво значение имаше при освобождението на България името на Х. Димитра! Нали тъкмо тогавъ почнахме да пѣемъ съчинената отъ Христо Ботевъ пѣсенъ „Живъ е той, живъ е“? И ето, Стоянъ не бѣше почувствувалъ всичко това! А сега, следъ това наше пжтуване, може и той да се про-